

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

29. července 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29/ES – Informační společnost – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících – Článek 2 písm. a) – Právo na rozmnožování – Článek 3 odst. 1 – Sdělování veřejnosti – Článek 5 odst. 2 a 3 – Výjimky a omezení – Rozsah – Listina základních práv Evropské unie“

Ve věci C-469/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) ze dne 1. června 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 4. srpna 2017, v řízení

Funke Medien NRW GmbH

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Arabadžev, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen, a C. Lycourgos, předsedové senátů, E. Juhász, M. Ilešič (zpravodaj), L. Bay Larsen a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za společnost Funke Medien NRW GmbH T. von Plehwem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem, M. Hellmannem, E. Lankenauem a J. Techertem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu E. Armoët, jakož i D. Colasem a D. Segoinem, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království Z. Lavery a D. Robertsonem, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Saundersem, barrister,
- za Evropskou komisi H. Krämerem a T. Scharfem, jakož i J. Samnadda, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. října 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Funke Medien NRW GmbH (dále jen „společnost Funke Medien“), která provozuje německý zpravodajský internetový portál *Westdeutsche Allgemeine Zeitung*, a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo) ohledně toho, že společnost Funke Medien zveřejnila několik „utajovaných dokumentů klasifikovaných stupněm utajení vyhrazené“, které vypracovala německá vláda.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 V bodech 1, 3, 6, 7, 9, 31 a 32 odůvodnění směrnice 2001/29 je uvedeno:

„(1) Smlouva [o ES] stanoví vytvoření vnitřního trhu a zavedení systému zabráňujícího narušování hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Harmonizace právních předpisů členských států týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících přispívá k dosažení těchto cílů.

[...]

(3) Navrhovaná harmonizace napomůže uplatňování čtyř svobod vnitřního trhu a je v souladu se základními zásadami právních předpisů, a zejména vlastnictví, včetně duševního vlastnictví, a svobody projevu a veřejného zájmu.

[...]

(6) Bez harmonizace na úrovni Společenství by činnost v oblasti právních předpisů zahájená v mnoha členských státech [zákonodárná činnost zahájená v řadě členských států] za účelem přizpůsobení těchto předpisů technologickému pokroku mohla vyústit ve značné rozdíly v ochraně a tím v omezení volného pohybu služeb a výrobků zahrnujících [prvky chráněné jako] duševní vlastnictví nebo na duševním vlastnictví [takových prvcích] založených, což by vedlo k opětovnému rozčlenění vnitřního trhu a neslučitelnosti právních předpisů. Dopad takových rozdílů a nejistoty v právních předpisech [takových rozdílů v právních předpisech a takové právní nejistoty] bude závažnější s dalším rozvojem informační společnosti, který již významně zintenzívnil přeshraniční využívání duševního vlastnictví. [...]

(7) Právní rámec Společenství na ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících musí být proto rovněž v nezbytné míře přizpůsoben a doplněn pro hladké fungování vnitřního trhu. [...] není třeba odstranit rozdíly, které fungování vnitřního trhu neovlivňují nepříznivě, nebo jim bránit.

[...]

(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořiny zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.

[...]

(31) Mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů chráněných předmětů ochrany [uživatelů předmětů ochrany] musí být zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů. Stávající výjimky a omezení práv stanovené členskými státy je třeba s ohledem na nové elektronické prostředí přehodnotit. [...] Pro zajištění náležitého fungování vnitřního trhu je třeba takové výjimky a omezení vymezit více harmonickým způsobem. Míra harmonizace by měla vycházet z dopadu těchto výjimek a omezení na hladké fungování vnitřního trhu.

(32) Tato směrnice stanoví vyčerpávající výčet výjimek a omezení práva na rozmnožování a práva na sdělování veřejnosti. [...] Členské státy by měly dospět k jednotnému používání těchto výjimek a omezení[...]"

4 Článek 2 směrnice 2001/29, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, zní takto:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

[...]"

5 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.“

6 Článek 5 uvedené směrnice, nadepsaný „Výjimky a omezení“, v odstavci 3 písm. c) a d) a v odstavci 5 stanoví:

„3. Členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení práv podle článků 2 a 3 v těchto případech:

[...]

c) rozmnožování tiskem, sdělování veřejnosti nebo zpřístupňování zveřejněných článků o aktuálních hospodářských, politických nebo náboženských tématech nebo vysílaných děl nebo jiných předmětů ochrany stejné povahy v případech, kdy takové užití není výslovně vyhrazeno a pokud je uveden zdroj včetně jména autora, nebo užití děl nebo jiných předmětů ochrany ve spojitosti se zpravodajstvím týkajícím se aktuálních událostí, a to v rozsahu opodstatněném informativním účelem a pokud je uveden zdroj včetně jména autora, je-li to možné;

d) citáty [citace] pro takové účely, jako je kritika nebo recenze, za předpokladu, že se vztahují k dílu nebo jinému předmětu ochrany, které již byly oprávněným způsobem zpřístupněny veřejnosti, že uvádějí zdroj včetně jména autora, je-li to možné, a že jejich užití je v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem;

[...]

5. Výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1, 2, 3 a 4 mohou být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práv.“

Německé právo

- 7 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorském právu a právech s ním souvisejících) ze dne 9. září 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273, dále jen „UrhG“) v § 50, nadepsaném „Zpravodajství týkající se aktuálních událostí“, stanoví:

„V rámci zpravodajství týkajícího se aktuálních událostí, které je poskytováno pomocí rozhlasového vysílání nebo podobných technických prostředků, v novinách, časopisech a dalších publikacích nebo na jiném nosiči, které se týkají především aktuálních událostí, jakož i ve filmu, je v rozsahu odůvodněném sledovaným účelem dovoleno rozmnožovat, rozšiřovat a sdělovat veřejnosti díla, která lze při takových událostech zhlédnout a vyslechnout.“

- 8 Ustanovení § 51 UrhG, nadepsané „Citace“, zní takto:

„Rozmnožování, rozšiřování a sdělování veřejnosti již zveřejněného díla pro účely citace je přípustné, pokud je rozsah užívání odůvodněn konkrétním cílem, jehož je třeba dosáhnout. Zejména je přípustné:

1. začlenit jednotlivá díla po jejich zveřejnění do samostatné vědecké práce s cílem ozřejmit její obsah;
2. citovat v samostatném literárním díle úryvky z určitého díla po jeho zveřejnění;
3. citovat v samostatném hudebním díle určité části již zveřejněného hudebního díla.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 9 Spolková republika Německo každý týden vypracovává situační zprávu o nasazení vojáků Bundeswehru (spolková armáda, Německo) v zahraničí a o vývoji v oblastech jejich nasazení. Tyto zprávy jsou pod označením „*Unterrichtung des Parlaments*“ („informace pro Parlament“, dále jen „UdP“) zasílány některým poslancům Bundestagu (Spolkový sněm, Německo), příslušným odborům Bundesministerium der Verteidigung (Spolkové ministerstvo obrany, Německo) a jiných spolkových ministerstev a rovněž některým útvarům podřízeným Spolkovému ministerstvu obrany. Zprávy UdP jsou považovány za „utajované dokumenty – Vyhrazené“; tato kvalifikace odpovídá nejnižšímu ze čtyř stupňů utajení stanovených v německém právu. Spolková republika Německo zároveň zveřejňuje souhrnné verze UdP pod označením „*Unterrichtung der Öffentlichkeit*“ („informace pro veřejnost“), které jsou veřejnosti přístupné bez omezení.
- 10 Společnost Funke Medien provozuje německý zpravodajský internetový portál *Westdeutsche Allgemeine Zeitung*. Dne 27. září 2012 požádala o přístup ke všem UdP vypracovaným v době od 1. září 2001 do 26. září 2012. Příslušné orgány tuto žádost zamítly s odůvodněním, že zpřístupnění informací, které obsahují tyto UdP, by mohlo poškodit citlivé bezpečnostní zájmy spolkové armády. Uvedené orgány v této souvislosti odkázaly na pravidelně zveřejňované informace pro veřejnost, což jsou verze UdP, které se uvedených zájmů nedotýkají. Společnost Funke Medien nicméně velkou část UdP získala neznámým způsobem a některé z těchto zpráv zveřejnila pod názvem „*Afghanistan Papiere*“ („dokumenty o Afghánistánu“) – na jejích internetových stránkách byly dostupné v podobě jednotlivě naskenovaných stránek spolu s úvodní poznámkou, dalšími odkazy a výzvou k diskuzi.

- 11 Spolková republika Německo, která má za to, že tím společnost Funke Medien porušila její autorská práva k UdP, podala proti této společnosti žalobu na zdržení se jednání, jíž Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) vyhověl. Odvolání podané společností Funke Medien Oberlandesgericht Köln (vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) zamítl. V rámci opravného prostředku „Revision“ podaného u předkládajícího soudu společnost Funke Medien setrvala na svých návrhových žádáních a domáhala se zamítnutí žaloby na zdržení se jednání.
- 12 Předkládající soud uvádí, že argumentace Oberlandesgericht Köln (vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem) vychází z předpokladu, že UdP lze chránit jakožto „literární díla“ na základě autorského práva a že tyto zprávy nejsou úředními texty, na které ochrana tohoto práva nedopadá. Zdůrazňuje však, že tento soud se nikterak nevyjádřil ke konkrétním vlastnostem, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru o tvůrčí zvláštnosti UdP.
- 13 Předkládající soud se však domnívá, že rozsudek Oberlandesgericht Köln (vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem) nelze zrušit a věc tomuto soudu vrátit, aby se mohl v tomto smyslu vyjádřit *a posteriori*, jestliže se na zásah do autorského práva k UdP, který je třeba předpokládat pro účely soudního přezkumu, jenž má být proveden v rámci řízení o opravném prostředku „Revision“, tak jako tak vztahují odchylná pravidla pro zpravodajství týkající se aktuálních událostí upravená v § 50 UrhG a pro citace upravená v § 51 UrhG, nebo jestliže je takový zásah odůvodněn svobodou informací zakotvenou v první větě čl. 5 odst. 1 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (základní zákon Spolkové republiky Německo) ze dne 23. května 1949 (BGBl 1949 I, s. 1, dále jen „GG“), nebo svobodou tisku zakotvenou ve druhé větě posledně uvedeného ustanovení, jakož i článkem 11 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Podle předkládajícího soudu by totiž v takovém případě bylo možné o věci rozhodnout, přičemž uvedený soud by musel změnit rozsudek Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem) a žalobu na zdržení se jednání, kterou u něj podala Spolková republika Německo, zamítnout.
- 14 Předkládající soud má v tomto ohledu za to, že není zjevné, jakým způsobem má být vykládán čl. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 3 písm. c) a d) směrnice 2001/29, ve spojení se základními právy, konkrétně svobodou informací a svobodou tisku. Táže se zejména na to, zda tato ustanovení ponechávají při jejich provádění do vnitrostátního práva prostor pro uvážení. V tomto ohledu uvádí, že podle judikatury Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud, Německo) platí, že pokud směrnice Evropské unie neponechává členským státům při jejím provádění žádný prostor pro uvážení, ustanovení vnitrostátního práva, kterými se provádí, je v zásadě nutno posuzovat nikoli ve světle základních práv zaručených GG, nýbrž pouze ve světle základních práv zaručených unijním právem.
- 15 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Připouští ustanovení unijního práva, která se týkají výlučného práva autorů na rozmnožování jejich děl [čl. 2 písm. a) směrnice 2001/29] a na sdělování těchto děl veřejnosti, včetně jejich zpřístupnění veřejnosti (čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29), jakož i výjimek nebo omezení těchto práv (čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29), při jejich provádění do vnitrostátního práva prostor pro uvážení?
 - 2) Jakým způsobem je třeba při určení rozsahu výjimek nebo omezení výlučného práva autorů na rozmnožování jejich děl [čl. 2 písm. a) směrnice 2001/29] a na sdělování těchto děl veřejnosti, včetně jejich zpřístupnění veřejnosti (čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29), které jsou stanoveny v čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, zohlednit základní práva zakotvená v [Listině]?

- 3) Mohou základní práva na svobodu informací (čl. 11 odst. 1 druhá věta [Listiny]) nebo na svobodu tisku (čl. 11 odst. 2 [Listiny]) odůvodnit výjimky nebo omezení výlučného práva autorů na rozmnožování jejich děl [čl. 2 písm. a) směrnice 2001/29] a na sdělování těchto děl veřejnosti, včetně jejich zpřístupnění veřejnosti (čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29), které nespadají pod výjimky či omezení, které jsou stanoveny v čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 16 Předkládající soud uvedl, že Oberlandesgericht Köln (vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem) zamítl odvolání podané společností Funke Medien na základě předpokladu, že UdP lze chránit jakožto „literární díla“ na základě autorského práva; v tomto směru nicméně neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, která by vycházela z konkrétních vlastností, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru o tvůrčí zvláštnosti těchto zpráv.
- 17 Soudní dvůr má za to, že je třeba v tomto ohledu uvést následující upřesnění.
- 18 Článek 2 písm. a) směrnice 2001/29 stanoví, že členské státy poskytnou autorům v případě jejich „děl“ výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, a čl. 3 odst. 1 této směrnice stanoví, že členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení těchto „děl“ veřejnosti. Určitý předmět lze tedy chránit autorským právem podle směrnice 2001/29, pouze pokud ho lze kvalifikovat jako „dílo“ ve smyslu těchto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, Levola Hengelo, C-310/17, EU:C:2018:899, bod 34).
- 19 Jak plyne z ustálené judikatury, k tomu, aby mohl být určitý předmět kvalifikován jako „dílo“, musí být splněny dvě kumulativní podmínky. Zaprvé, dotýcný předmět musí být originální v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvorem. K tomu, aby mohl být duševní výtvor považován za vlastní výtvor svého autora, musí odrážet jeho osobnost – tak je tomu tehdy, pokud mohl autor při realizaci díla vyjádřit své tvůrčí schopnosti prostřednictvím rozhodnutí učiněných na základě své tvůrčí svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 87 až 89).
- 20 Zadruhé jako „dílo“ ve smyslu směrnice 2001/29 jsou kvalifikovány pouze prvky, které jsou vyjádřením takového duševního výtvoru (rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, Levola Hengelo, C-310/17, EU:C:2018:899, bod 37 a citovaná judikatura).
- 21 V projednávaném případě společnost Funke Medien namítla, že UdP autorským právem chránit nelze, jelikož se jedná o zprávy, které vypracovávají různí autoři na základě jednotného vzoru, a jelikož mají uvedené zprávy výlučně faktickou povahu. Německá vláda zdůraznila, že autorským právem lze chránit právě tvorbu takového jednotného vzoru.
- 22 Je na vnitrostátním soudu, aby zjistil, zda lze takové zprávy o vojenské situaci, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, nebo některé jejich prvky kvalifikovat jako „díla“ ve smyslu čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, a zda tudíž mohou být chráněny autorským právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 48).
- 23 Při zjišťování, zda tomu tak skutečně je, musí vnitrostátní soud ověřit, zda mohl autor při vypracovávání těchto zpráv učinit rozhodnutí na základě své tvůrčí svobody, která mohou čtenáři zprostředkovat původnost dotčených dokumentů; taková původnost je důsledkem výběru, uspořádání a kombinace slov, kterými autor vyjádřil svého tvůrčího ducha originálním způsobem a dosáhl

výsledku, který představuje duševní výtvor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, body 45 až 47); pouhé duševní úsilí a dovednosti vynaložené na vytvoření uvedených zpráv jsou přitom v tomto směru irelevantní (obdobně viz rozsudek ze dne 1. března 2012, Football Dataco a další, C-604/10, EU:C:2012:115, bod 33).

- 24 Kdyby takové zprávy o vojenské situaci, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, představovaly dokumenty ryze informativní povahy, jejichž obsah je převážně určen informacemi, které jsou v nich obsaženy, takže tyto informace a jejich vyjádření v těchto zprávách splývají a uvedené zprávy se vyznačují pouze svojí technickou funkcí s vyloučením jakékoliv původnosti, bylo by třeba konstatovat – jak to učinil generální advokát v bodě 19 svého stanoviska – že autor takových zpráv při jejich vypracovávání nemohl vyjádřit svého tvůrčího ducha originálním způsobem a dosáhnout výsledku, který by představoval jeho vlastní duševní výtvor (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. prosince 2010, Bezpečnostní softwarová asociace, C-393/09, EU:C:2010:816, body 48 až 50, a ze dne 2. května 2012, SAS Institute, C-406/10, EU:C:2012:259, bod 67 a citovaná judikatura). V tomto případě by musel vnitrostátní soud konstatovat, že takové zprávy nepředstavují „díla“ ve smyslu čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, a že se na ně tudíž ochrana plynoucí z těchto ustanovení nevztahuje.
- 25 Z toho vyplývá, že je třeba konstatovat, že takové zprávy o vojenské situaci, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, lze chránit autorským právem pouze za podmínky – jejíž naplnění musí vnitrostátní soud ověřit v každém jednotlivém případě – že tyto zprávy jsou duševním výtvorem jejich autora, který odráží jeho osobnost a je projevem jeho rozhodnutí učiněných při vypracovávání uvedených zpráv na základě jeho tvůrčí svobody.
- 26 Na položené otázky je třeba odpovědět s výhradou těchto úvah.

K první otázce

- 27 Předně je třeba uvést, že jak plyne z bodů 13 a 14 tohoto rozsudku, první otázka vyvstala za situace, kdy předkládající soud uplatňoval za účelem rozhodnutí sporu v původním řízení ustanovení o zpravodajství týkajícím se aktuálních událostí, které je obsaženo v § 50 UrhG, a ustanovení o citacích, které je obsaženo v § 51 UrhG, přičemž těmito dvěma normami vnitrostátního právního řádu se provádí čl. 5 odst. 3 písm. c) a d) směrnice 2001/29.
- 28 Ačkoliv se předkládající soud Soudního dvora netáže konkrétně na výklad tohoto ustanovení směrnice 2001/29, jelikož uvádí, že podle Oberlandesgericht Köln (vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem) zveřejnění UdP společností Funke Medien na jejích internetových stránkách nesplňovalo podmínky stanovené v § 50 a § 51 UrhG, klade si otázku, zda toto ustanovení unijního práva stejně tak jako čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice ponechávají členským státům při jejich provádění prostor pro uvážení vzhledem k tomu, že podle judikatury Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud) platí, že pokud unijní směrnice neponechává členským státům při jejím provádění žádný prostor pro uvážení, ustanovení vnitrostátního práva, kterými se tato směrnice provádí, je v zásadě nutno posuzovat nikoli ve světle základních práv zaručených GG, nýbrž pouze ve světle základních práv zaručených unijním právem.
- 29 Právě v tomto kontextu je podstatou první otázky předkládajícího soudu, zda musí být čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, jakož i čl. 5 odst. 3 písm. c) druhý případ a písm. d) této směrnice vykládány v tom smyslu, že představují opatření úplné harmonizace.
- 30 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle zásady přednosti unijního práva, která je základním znakem unijního právního řádu, nemůže mít skutečnost, že se členský stát dovolává ustanovení vnitrostátního práva, i kdyby byla ústavní povahy, vliv na účinek unijního práva na území tohoto státu (rozsudek ze dne 26. února 2016, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59).

- 31 K tomu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že provádění směrnice členskými státy v každém případě spadá pod situaci ve smyslu článku 51 Listiny, kdy členské státy uplatňují unijní právo, při takovém provádění musí být dosaženo úrovně ochrany základních práv stanovené Listinou, a to bez ohledu na prostor pro uvážení, který členské státy mají při tomto provádění.
- 32 Pokud však za situace, kdy postup členských států není zcela určen unijním právem, je toto právo uplatněno ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny prostřednictvím vnitrostátního ustanovení nebo opatření, vnitrostátní orgány a soudy mohou použít vnitrostátní standardy ochrany základních práv, neohrozí-li toto použití úroveň ochrany stanovenou Listinou, jak ji vykládá Soudní dvůr, ani přednost, jednotu a účinnost unijního práva (rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 60, a ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 29).
- 33 Vnitrostátní soudy a orgány tedy postupují v souladu s unijním právem, pokud toto použití podmiňují okolností – na kterou poukázal předkládající soud – že ustanovení směrnice „ponechávají při jejich provádění do vnitrostátního práva prostor pro uvážení“, je-li tato okolnost chápána tak, že souvisí s mírou harmonizace, kterou zavádí uvedená ustanovení, jelikož takové použití přichází v úvahu pouze za předpokladu, že těmito ustanoveními není provedena úplná harmonizace.
- 34 V projednávaném případě je třeba uvést, že účelem směrnice 2001/29 je harmonizovat pouze určité aspekty autorského práva a práv s ním souvisejících, přičemž z několika ustanovení této směrnice je kromě toho patrný záměr unijního normotvůrce přiznat členským státům při jejím uplatňování prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Copydan Båndkopi, C-463/12, EU:C:2015:144, bod 57).
- 35 Co se zaprvé týče výlučných práv nositelů uvedených v čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, v bodě 18 tohoto rozsudku bylo připomenuto, že v prvním ustanovení je uvedeno, že členské státy poskytnou autorům v případě jejich děl výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, a ve druhém ustanovení je uvedeno, že členské státy poskytnou výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení těchto děl veřejnosti.
- 36 Tato ustanovení tedy jednoznačně vymezují výlučná práva na rozmnožování a sdělování veřejnosti, která mají v Unii nositelé autorského práva. Tato ustanovení kromě toho nejsou vázána na žádnou podmínku a při svém provádění ani ve svých účincích nejsou podmíněna žádným aktem.
- 37 Soudní dvůr již ostatně v tomto ohledu rozhodl, že tato ustanovení vytvářejí harmonizovaný právní rámec zajišťující vysokou a homogenní ochranu práv na rozmnožování a sdělování veřejnosti [posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 119 a citovaná judikatura; viz rovněž, pokud jde o právo na sdělování veřejnosti, rozsudky ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, bod 41, a ze dne 1. března 2017, ITV Broadcasting a další, C-275/15, EU:C:2017:144, bod 22 a citovaná judikatura].
- 38 Z toho vyplývá, že čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 představují opatření úplné harmonizace věcného obsahu práv, která jsou v nich uvedena (obdobně viz, pokud jde o výlučné právo majitele ochranné známky Evropské unie, rozsudky ze dne 20. listopadu 2001, Zino Davidoff a Levi Strauss, C-414/99 až C-416/99, EU:C:2001:617, bod 39, a ze dne 12. listopadu 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, bod 43).
- 39 Zadruhé je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 32 odůvodnění směrnice 2001/29, článek 5 této směrnice stanovuje v odstavcích 2 a 3 seznam výjimek a omezení výlučných práv na rozmnožování a sdělování veřejnosti.

- 40 Z judikatury Soudního dvora v tomto ohledu plyne, že rozsah prostoru pro uvážení, který mají členské státy při provádění konkrétní výjimky nebo omezení ve smyslu čl. 5 odst. 2 nebo 3 směrnice 2001/29 do vnitrostátního práva, musí být posuzován případ od případu, a to zejména na základě znění dotčeného ustanovení [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. října 2010, Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, bod 36; ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 16, a ze dne 22. září 2016, Microsoft Mobile Sales International a další, C-110/15, EU:C:2016:717, bod 27; posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 116], jelikož míra harmonizace výjimek a omezení, kterou má unijní normotvůrce v úmyslu, vychází z jejich dopadu na hladké fungování vnitřního trhu, jak je připomenuto v bodě 31 odůvodnění směrnice 2001/29.
- 41 Výjimky nebo omezení, kterých se týká čl. 5 odst. 3 písm. c) druhý případ směrnice 2001/29, se vztahují na „užití děl nebo jiných předmětů ochrany ve spojitosti se zpravodajstvím týkajícím se aktuálních událostí, a to v rozsahu opodstatněném informativním účelem, a pokud je uveden zdroj včetně jména autora, je-li to možné“, a výjimky nebo omezení, kterých se týká čl. 5 odst. 3 písm. d) této směrnice, se vztahují na „citáty [citace] pro takové účely, jako je kritika nebo recenze, za předpokladu, že se vztahují k dílu nebo jinému předmětu ochrany, které již byly oprávněným způsobem zpřístupněny veřejnosti, že uvádějí zdroj včetně jména autora, je-li to možné, a že jejich užití je v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem“.
- 42 Jak vyplývá z jeho obsahu, tímto ustanovením není provedena úplná harmonizace rozsahu výjimek a omezení, které jsou v něm obsaženy.
- 43 Ze skutečnosti, že v čl. 5 odst. 3 písm. c) druhém případě směrnice 2001/29 je použit výraz „a to v rozsahu opodstatněném informativním účelem“ a v písmeni d) tohoto ustanovení je uvedeno „v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu vyžadovaném konkrétním účelem“, totiž plyne, že členské státy mají při provádění tohoto ustanovení a při používání ustanovení vnitrostátního práva, která prvně uvedené ustanovení uplatňují, značný prostor pro uvážení, který jim umožňuje zvážit dotčené zájmy. Dále je třeba uvést, že v čl. 5 odst. 3 písm. d) této směrnice je uveden pouze demonstrativní výčet případů, kdy lze citovat, což dokládá slovní spojení „pro takové účely, jako je kritika nebo recenze“.
- 44 Existenci tohoto prostoru pro uvážení potvrzují i legislativní práce, které probíhaly před přijetím směrnice 2001/29. Z důvodové zprávy k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti ze dne 10. prosince 1997 [COM(97) 628 final], týkající se omezení, která v zásadě upravuje čl. 5 odst. 3 písm. c) a d) směrnice 2001/29, v této souvislosti vyplývá, že vzhledem k jejich omezenému hospodářskému významu nebylo nutné se těmito omezeními v uvedeném návrhu podrobně zabývat, takže se stanovují pouze minimální podmínky jejich uplatnění, a že podrobné vymezení podmínek uplatnění těchto výjimek nebo omezení provedou členské státy, přičemž budou respektovat nástin pravidel obsažený v tomto ustanovení.
- 45 Navzdory výše uvedeným úvahám je prostor pro uvážení, který mají členské státy při uplatňování čl. 5 odst. 3 písm. c) druhého případu a písm. d) směrnice 2001/29, v několika ohledech omezen.
- 46 Zprvce Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že prostor pro uvážení, který mají členské státy při uplatňování výjimek a omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, musí být využíván v mezích stanovených unijním právem, což znamená, že členské státy nemohou za všech okolností volně a nekoordinovaně stanovit veškeré parametry těchto výjimek a omezení [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, bod 34; ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 104, a ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 16; posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 122].

- 47 Soudní dvůr v této souvislosti zdůraznil, že možnost členských států zavést výjimku či omezení z harmonizovaných pravidel obsažených v člancích 2 a 3 směrnice 2001/29 je výrazně ohraničena požadavky unijního práva [v tomto smyslu viz posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 126].
- 48 Členské státy zejména mohou ve svých právních předpisech stanovit výjimku nebo omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, pouze pokud splní všechny podmínky upravené v tomto ustanovení [obdobně viz posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 123 a citovaná judikatura].
- 49 Členské státy jsou v tomto směru rovněž povinny dodržovat obecné zásady unijního práva, mezi něž patří i zásada proporcionality, z níž plyne, že přijatá opatření musí být vhodná k dosažení sledovaného cíle a nesmí překračovat rámec toho, co je k jeho dosažení nezbytné (rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 105 a 106).
- 50 Soudní dvůr zadruhé připomněl, že prostor pro uvážení, který členským státům náleží při uplatňování výjimek a omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, nesmí být využíván způsobem, jenž by ohrozil cíle této směrnice, kterými jsou – jak vyplývá z bodů 1 a 9 jejího odůvodnění – zavedení vysoké úrovně ochrany ve prospěch autorů a hladké fungování vnitřního trhu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 107, a ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 34; posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 124 a citovaná judikatura].
- 51 Členské státy však v rámci tohoto uplatňování rovněž musí zachovat užitečný účinek takto stanovených výjimek a omezení a dodržovat jejich účel (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 163, a ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 23), aby byla mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů předmětů ochrany zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů, jak je uvedeno v bodě 31 odůvodnění uvedené směrnice.
- 52 Zatřetí prostor pro uvážení, který náleží členským státům při uplatňování výjimek a omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29, je také omezen čl. 5 odst. 5 zmíněné směrnice, který podmiňuje takové výjimky nebo omezení splněním tří podmínek, a sice že tyto výjimky nebo omezení mohou být použity pouze ve zvláštních případech, že nesmí být v rozporu s běžným způsobem užití díla a že jimi nejsou nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele autorského práva [posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017, EU:C:2017:114, bod 125 a citovaná judikatura].
- 53 A konečně začtvrté, jak bylo připomenuto v bodě 31 tohoto rozsudku, pokud členské státy uplatňují unijní právo, vztahují se na ně zásady zakotvené v Listině. Členské státy tudíž při provádění výjimek a omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 musí dbát na to, aby tyto výjimky a omezení vykládaly takovým způsobem, který zajistí přiměřenou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými unijním právním řádem (rozsudky ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 46, a ze dne 18. října 2018, Bastei Lübbe, C-149/17, EU:C:2018:841, bod 45 a citovaná judikatura; obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 26. září 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, body 48 a 49 a citovaná judikatura).
- 54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládány v tom smyslu, že představují opatření úplné harmonizace věcného obsahu práv, která jsou v nich uvedena. Ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. c) druhého případu a písm. d) této směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nepředstavují opatření úplné harmonizace rozsahu výjimek či omezení, které jsou v nich obsaženy.

Ke třetí otázce

- 55 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba posoudit na druhém místě, je, zda svoboda informací a svoboda tisku zakotvené v článku 11 Listiny mohou odůvodnit výjimku z výlučného práva autora na rozmnožování, jehož se týká čl. 2 písm. a) směrnice 2001/29, a z výlučného práva autora na sdělování veřejnosti, jehož se týká čl. 3 odst. 1 této směrnice, která nespadá pod výjimky a omezení stanovené v čl. 5 odst. 2 a 3 zmíněné směrnice.
- 56 Nejprve je třeba uvést, že jak z důvodové zprávy k návrhu COM(97) 628 final, tak z bodu 32 odůvodnění směrnice 2001/29 vyplývá, že výčet výjimek a omezení, který je uveden v článku 5 této směrnice, je taxativní, což Soudní dvůr již několikrát zdůraznil (rozsudky ze dne 16. listopadu 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, bod 34, a ze dne 7. srpna 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 16).
- 57 Jak plyne z bodů 3 a 31 odůvodnění směrnice 2001/29, cílem harmonizace provedené touto směrnicí, a to zejména v elektronickém prostředí, je zajistit přiměřenou rovnováhu mezi zájmy nositelů autorských práv a práv souvisejících na ochraně jejich práv duševního vlastnictví, která je zaručena v čl. 17 odst. 2 Listiny, na straně jedné a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany, zvláště jejich svobody projevu a informací zaručené článkem 11 Listiny, jakož i veřejného zájmu na straně druhé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. srpna 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41).
- 58 Mechanismy, které umožňují nalézt přiměřenou rovnováhu mezi těmito různorodými právy a zájmy jsou přitom obsaženy v samotné směrnicí 2001/29, která zejména v člancích 2 až 4 upravuje výlučná práva nositelů práv a v článku 5 stanoví výjimky a omezení těchto práv, které členské státy mohou, či dokonce musí provést; tyto mechanismy nicméně musejí být konkretizovány prostřednictvím vnitrostátních opatření, která tuto směrnicí provádí, a uplatňování této směrnice ze strany vnitrostátních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovaná judikatura).
- 59 Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že základní práva zakotvená v Listině, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje, vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které vyplývají z mezinárodně-právních instrumentů týkajících se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 35 a citovaná judikatura).
- 60 Pokud jde o výjimky a omezení stanovené v čl. 5 odst. 3 písm. c) druhém případě a písm. d) směrnice 2001/29, na které se táže předkládající soud, je třeba zdůraznit, že jejich cílem je upřednostnit výkon práva na svobodu projevu uživatelů předmětů ochrany a na svobodu tisku, které má zvláštní význam, je-li chráněno z hlediska základních práv, před zájmem autora na tom, aby mohl bránit užívání svého díla, při současném zajištění, aby měl tento autor v zásadě právo na uvedení svého jména (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 135).
- 61 K nastolení přiměřené rovnováhy připomenuté v bodech 51 a 57 tohoto rozsudku přispívá i čl. 5 odst. 5 této směrnice, který – jak bylo zdůrazněno v bodě 52 tohoto rozsudku – vyžaduje, aby výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1 až 4 článku 5 uvedené směrnice mohly být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a kterými nejsou nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva.
- 62 Pokud by v této souvislosti bylo každému členskému státu umožněno, aby navzdory výslovné vůli unijního normotvůrce připomenuté v bodě 56 tohoto rozsudku zavedl výjimky z výlučných práv autora uvedených v člancích 2 až 4 směrnice 2001/29 nad rámec výjimek a omezení, které jsou taxativně vyjmenovány v článku 5 této směrnice, byla by ohrožena jak účinnost harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících, kterou provádí uvedená směrnice, tak její cíl spočívající

v právní jistotě (rozsudek ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, body 34 a 35). Z bodu 31 odůvodnění této směrnice totiž výslovně plyne, že stávající rozdíly ve výjimkách a omezeních určitých omezených úkonů měly přímé záporné účinky na fungování vnitřního trhu v oblasti autorského práva a práv s ním souvisejících a že výčet výjimek a omezení obsažený v článku 5 směrnice 2001/29 má zajistit náležité fungování tohoto trhu.

- 63 Jak kromě toho vyplývá z bodu 32 odůvodnění téže směrnice, členské státy jsou povinny používat tyto výjimky a omezení jednotně. Požadavek jednotnosti při uplatňování těchto výjimek a omezení by však nebylo možné naplnit, pokud by členské státy mohly takové výjimky a omezení libovolně upravit nad rámec těch, které jsou výslovně stanoveny ve směrnici 2001/29 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, Hewlett-Packard Belgium, C-572/13, EU:C:2015:750, body 38 a 39); Soudní dvůr již ostatně zdůraznil, že žádné ustanovení směrnice 2001/29 nepředvídá, že by členské státy mohly rozsah uvedených výjimek nebo omezení rozšířit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 27).
- 64 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že svoboda informací a svoboda tisku zakotvené v článku 11 Listiny nemohou nad rámec výjimek a omezení stanovených v čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 odůvodnit výjimku z výlučného práva autora na rozmnožování, jehož se týká čl. 2 písm. a) této směrnice, a z výlučného práva autora na sdělování veřejnosti, jehož se týká čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice.

Ke druhé otázce

- 65 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda může vnitrostátní soud v rámci poměrování, které provádí mezi výlučnými právy autora uvedenými v čl. 2 písm. a) a v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 na jedné straně a právy uživatelů předmětů ochrany, jichž se týkají ustanovení o výjimce obsažená v čl. 5 odst. 3 písm. c) druhém případě a písm. d) této směrnice, na straně druhé, upustit od restriktivního výkladu posledně uvedených ustanovení a vyložit je tak, že plně zohlední potřebu respektovat svobodu projevu a informací zaručenou v článku 11 Listiny.
- 66 Předkládající soud má v tomto směru pochybnosti ohledně toho, zda lze v projednávaném případě uplatnit na použití UdP společností Funke Medien čl. 5 odst. 3 písm. c) druhý případ směrnice 2001/29, jelikož tato společnost spolu se zmíněnými UdP nezveřejnila žádnou samostatnou zpravodajskou informaci.
- 67 Jak bylo připomenuto v bodě 53 tohoto rozsudku, členské státy musí při provádění výjimek a omezení podle čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 dbát na to, aby tyto výjimky a omezení vykládaly takovým způsobem, který zajistí přiměřenou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými unijním právním řádem.
- 68 Při uplatňování opatření provádějících tuto směrnici pak musí orgány a soudy členských států nejen vykládat své vnitrostátní právo v souladu s touto směrnicí, ale rovněž dbát na to, aby se neopíraly o takový její výklad, který by byl v rozporu s uvedenými základními právy nebo s jinými obecnými zásadami unijního práva, jak již Soudní dvůr opakovaně rozhodl (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. ledna 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 70; ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 46, a ze dne 16. července 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 34).
- 69 Jak uvedl předkládající soud, výjimka z obecného pravidla musí být zajisté v zásadě vykládána restriktivně.

- 70 Je však třeba uvést, že ačkoliv je článek 5 směrnice 2001/29 formálně nadepsán „Výjimky a omezení“, tyto výjimky a omezení samy zahrnují práva uživatelů děl nebo jiných předmětů ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2014, Eugen Ulmer, C-117/13, EU:C:2014:2196, bod 43). Jak kromě toho bylo připomenuto v bodě 51 tohoto rozsudku, cílem tohoto článku je zajistit přiměřenou rovnováhu mezi právy a zájmy nositelů práv – které je třeba samy o sobě vykládat široce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, body 30 a 31, jakož i citovaná judikatura) – na jedné straně a právy a zájmy uživatelů děl nebo jiných předmětů ochrany na straně druhé.
- 71 Z toho plyne, že je nezbytné, aby bylo na základě výkladu výjimek a omezení upravených v článku 5 směrnice 2001/29 možné – jak to bylo připomenuto v bodě 51 tohoto rozsudku – zachovat jejich užitečný účinek a dodržovat jejich účel; tento požadavek má přitom zvláštní význam, je-li cílem těchto výjimek a omezení obdobně jako v případě výjimek a omezení stanovených v čl. 5 odst. 3 písm. c) a d) směrnice 2001/29 zajistit dodržování základních práv.
- 72 V této souvislosti je třeba doplnit, že ochrana práv duševního vlastnictví je zakotvena v čl. 17 odst. 2 Listiny. Z tohoto ustanovení, ani z judikatury Soudního dvora nicméně nikterak nevyplývá, že by takové právo bylo nedotknutelné, a že by tudíž měla být zajištěna jeho absolutní ochrana (rozsudky ze dne 24. listopadu 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 43; ze dne 16. února 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41, a ze dne 27. března 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 61).
- 73 V bodě 60 tohoto rozsudku bylo dále připomenuto, že cílem čl. 5 odst. 3 písm. c) a d) směrnice 2001/29 je upřednostnit výkon práva na svobodu projevu uživatelů předmětů ochrany a na svobodu tisku, které je zaručeno v článku 11 Listiny. V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozsahu, v němž Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), má článek 52 odst. 3 Listiny zajistit nezbytný soulad mezi právy obsaženými v Listině a odpovídajícími právy zaručenými EÚLP, aniž je narušena autonomie unijního práva a Soudního dvora Evropské unie [obdobně viz rozsudky ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 47, a ze dne 26. září 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (odkladný účinek odvolání), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 31 a citovaná judikatura]. Článek 11 Listiny obsahuje práva odpovídající právům zaručeným v čl. 10 odst. 1 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2019, Buivids, C-345/17, EU:C:2019:122, bod 65 a citovaná judikatura).
- 74 Evropský soud pro lidská práva přitom ve své judikatuře mimo jiné zdůraznil, že při poměrování autorského práva a práva na svobodu projevu je nutné zohlednit okolnost, že klíčový význam má druh dotčeného „projevu“ nebo informace, a to zejména v rámci politické debaty nebo debaty dotýkající se obecného zájmu (v tomto smyslu viz ESLP, 10. ledna 2013, Ashby Donald a další v. Francie, CE:ECHR:2013:0110JUD003676908, bod 39).
- 75 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru v projednávaném případě vyplývá, že společnost Funke Medien nejen zveřejnila UdP na svých internetových stránkách, ale zároveň je systematicky uspořádala a připojila k nim úvodní poznámku, další odkazy a výzvu k diskuzi. Pokud by měly být UdP kvalifikovány jako „díla“ ve smyslu čl. 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je třeba za takových okolností konstatovat, že zveřejnění těchto dokumentů může představovat „užití děl [...] ve spojitosti se zpravodajstvím týkajícím se aktuálních událostí“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 písm. c) druhého případu směrnice 2001/29. Jsou-li tedy splněny ostatní podmínky upravené v tomto ustanovení, což musí ověřit předkládající soud, uvedené ustanovení se na toto zveřejnění může vztahovat.
- 76 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že vnitrostátní soud musí v rámci poměrování, které provádí s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu mezi výlučnými právy autora uvedenými v čl. 2 písm. a) a v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 na jedné straně a právy uživatelů předmětů ochrany, jichž se týkají ustanovení o výjimce obsažená v čl. 5 odst. 3

písm. c) druhém případě a písm. d) této směrnice, na straně druhé, vycházet z výkladu těchto ustanovení, který respektuje jejich znění a zachovává jejich užitečný účinek a zároveň je v úplném souladu se základními právy zaručenými Listinou.

K nákladům řízení

- 77 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 písm. a) a čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládány v tom smyslu, že představují opatření úplné harmonizace věcného obsahu práv, která jsou v nich uvedena. Ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. c) druhého případu a písm. d) této směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nepředstavují opatření úplné harmonizace rozsahu výjimek či omezení, které jsou v nich obsaženy.
- 2) Svoboda informací a svoboda tisku zakotvené v článku 11 Listiny základních práv Evropské unie nemohou nad rámec výjimek a omezení stanovených v čl. 5 odst. 2 a 3 směrnice 2001/29 odůvodnit výjimku z výlučného práva autora na rozmnožování, jehož se týká čl. 2 písm. a) této směrnice, a z výlučného práva autora na sdělování veřejnosti, jehož se týká čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice.
- 3) Vnitrostátní soud musí v rámci poměrování, které provádí s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu mezi výlučnými právy autora uvedenými v čl. 2 písm. a) a v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 na jedné straně a právy uživatelů předmětů ochrany, jichž se týkají ustanovení o výjimce obsažená v čl. 5 odst. 3 písm. c) druhém případě a písm. d) této směrnice, na straně druhé, vycházet z výkladu těchto ustanovení, který respektuje jejich znění a zachovává jejich užitečný účinek a zároveň je v úplném souladu se základními právy zaručenými Listinou základních práv Evropské unie.

Podpisy.